

тмы. Примѣры имамы въ сичкыѣ горѣприведены стихотворенія; ученицыѣ ёще самы ще намѣриѣтъ у нашыѣ подаровиты стихотворцы, като са рѣководиѣтъ, разумѣва са, отъ учителяѣ си. Тукъ миадыѣ наши четцы ще иматъ предъ видъ извѣстната епиграмма: (*)

« Не е елмазъ все що лъщи,

Ни птица всячко що лѣти;

Не шипѣкъ воненъ ё оно

Що ё кат' шипѣкъ алено,» —

като не забравѣтъ и тѣзи въ парантезъ: (**)

« Не ё поетъ и всякъ, кой бы

Написалъ сумма стихове,

Когато само сѣ добры

Тѣ да подигнатъ смѣхове.»

Най-подиръ за ритмыѣ трѣба да забѣлѣжимъ и това, че тѣ са употреблявать за слуха, а не за зрѣніето; оттамъ думыѣ, които са произвоятъ еднакво, ако и да са пишѣтъ различно, пакъ служвать за прекрасны ритмы; напр. бѣсть—днесъ, связь—свѣсь, поле—море, животъ—дълбокъ, държавный—печално, творении—степенни, и др. т.; наопакы, онѣзи които са пишѣтъ еднакво, а са изговарять различно, не трѣба да съставѣтъ ритмы: наѣзды—звѣзды, гѣбы—трѣбы, варди—вѣрди, главенъ—главѣнъ и др. т.

Въ отколѣшныѣ литературы, гръческа и римска, нѣмало ритмы; подобно и въ нашыѣ народны пѣсни и нѣма. Ритмата са поевила въ срѣднитѣ вѣкове, когато было нужно да са умягчи съ нѣщо острия и не благозвучныя стихъ на романскыя езикъ, който ё испорченъ, разваленъ римскый

(*) Гл. Читалище отъ год. III, брой 5, стр. 290.

(**) Именно въ брошюрата ни: „Нѣщо по поводъ на критиката г-на И. Бончова, въ періодическото списаніе на Българ. Книжовно дружество отъ 1871 год.“